

Pledoarie pentru scris

Gh. Lăzăroiu, EFIAP

De multă vreme mă îndeamnă gîndul să însălez cele ce urmează, dar mărturisesc că o teamă m-a reținut – teama că o bună parte dintre colegii noștri nu numai că nu-mi vor împărtăși opinia ci, dimpotrivă, vor protesta.

E vorba de publicația noastră „Fotografia”. Adeseori se aud voci care-și manifestă nemulțumirea pentru lacunele revistei, pentru publicarea unor materiale care și-au pierdut de mult actualitatea, pentru altele care ocupă spații importante fără să intereseze pe cineva, pentru apariția ei cu mare întârziere etc., etc...

Sînt întru totul de acord cu aceste voci și e regretabil că se întîmplă așa. Dar ne-am pus vreodată întrebarea dacă nu cumva o parte din vină ne aparține fiecăruia? Cîți dintre noi, în afară de obiectii, încercăm să facem ceva pentru a remedia situația? Mă veți întreba: cum? Încercînd să abandonăm poziția comodă de spectatori, de oameni care așteaptă. A plăti, doar, abonamentul, nu cred că este suficient pentru a primi o revistă de bună calitate. Ea trebuie scrisă de cineva și cine ar putea-o scrie mai bine decît noi cei care o citim, cei care sîntem direct interesați de conținutul ei?

Cred că nu știm să prețuim un lucru esențial: faptul că avem o publicație a noastră – că **o mai avem** și că această publicație își deschide **paginile** cu generozitate tuturor ce vor să scrie tuturor ce au ceva de spus. În fiecare număr, pe una din paginile de început, revista invită pe cititori să scrie. Citez: **În dorința de a îmbunătăți și diversifica conținutul viitoarelor numere, cititorii noștri sînt invitați de redacția publicației „Fotografia” să ne trimită articole, informații, note etc., care pot trata orice subiect pe care îl consideră util a fi cunoscut și de alții...** Și așa mai adăuga faptul îmbucurător și esențial că „Fotografia” respectă opiniile personale ale autorilor, redacția neintervenind aproape niciodată în textele lor.

Atunci ce ne împiedică să scriem? Nu avem ce spune? N-aș crede. Să ne amintim, doar, de întîlnirile noastre la un vernisaj, sau cu alte ocazii, cînd în grupuri se aprind discuții pe teme fotografice deosebit de intere-

sante, cînd în aceste împrejurări zeci de tineri începători se apropie și cu respirația întreruptă ascultă cu lăcomie și pun întrebări, dornici de a afla cît mai multe lucruri noi pentru ei. De ce aceste subiecte nu ar fi discutate sub formă de articole prin intermediul publicației noastre?

Nu ne pricepem la scris? Poate nu toți și nu destul de bine. Nici nu e nevoie. Nu cred că redacția s-ar suporta dacă ar primi niște idei interesante chiar rudimentar redactate. Precis că s-ar găsi cineva care să le dea o formă literară.

Nu avem timp? Sînt de acord că ritmul trepidant al vieții ne lasă prea puțin timp, dar cît ne-ar trebui să înșălăm pe hîrtie din cînd în cînd niște idei care ar fi extrem de utile și pentru noi și pentru alții? Nu cred că există un singur artist fotograf consacrat sau începător care să nu fie frămîntat și confruntat cu întrebări și probleme, care nu are experiențe interesante proprii, care nu ar dori să cunoască gîndurile și experiențele colegilor.

Îmi amintesc de o cugetare a lui Al Vlahuță, care suna cam așa: „Dacă vrei să fii fericit, începe prin a da fericirea și nu prin a o cere”. Parafrazînd aceste zise, aș spune că dacă vrem să aflăm niște lucruri interesante pentru noi, să începem fiecare prin a spune ce gîndim și știm nu prim a aștepta, doar, să aflăm de la alții.

Și dacă lucrurile ar fi așa, nu e greu să ne imaginăm cît de bogată și interesantă ar putea fi unica noastră publicație și cu cît interes am aștepta-o și am citi-o. Ca să nu mai vorbim că avînd un portofoliu substanțial și cantitativ, și întîrzierile a-oarîței ei ar fi mult reduse, sau eliminate.

Din păcate, ne scapă din vedere faptul că revista nu are un colectiv redacțional de specialiști plătiți pentru munca lor și că ea apare prin bunăvoința și strădania unui nucleu format din cîțiva oameni, precum și dificultățile enorme de tot felul pe care le implică editarea și tipărirea unei publicații. Și n-ar fi rău să facem efortul să înțelegem acest lucru. Poate că înțelegîndu-l, glasul nemulțumirilor ar scădea și prin scrisul nos-

tru, spre satisfacția tuturor cititorilor am reduce aceste greutăți, contribuind mai mult decît ne putem închipui la apariția la timp a „Fotografie”.

Aș vrea să spun cîteva lucruri în legătură cu încercarea fotoclubului sibian de a edita un caiet. Primul număr, după cum se știe, a apărut. Mai mult, sau mai puțin izbutit, el a stîrnit un interes general neașteptat. Zeci și zeci de scrisori, oferte de sprijin, sugestii, chiar și solicitări de abonamente au sosit unele după altele. O primă concluzie: oamenii tînjesc după literatură de specialitate, după publicații în care pot găsi ceea ce îi interesează.

Am redactat numărul doi. Povara unei răspunderi morale începe să ne apese. Nu ne mai puteam permite să înmănușăm la întîmplare orice. Ideea alcătuirii lui era cuprinderea unor probleme cît mai interesante și puțin accesibile celor mulți. Traduceri, articole teoretice, foarte multe lucruri practice, experiențe, fenomene interesante etc., etc. Dispunem și de multă literatură străină pe care colegii noștri o primesc. În final, numărul doi al magazinului nostru – credem – era deosebit de interesant. Urma să intre în tipografie. Dar... n-a intrat. Stă de peste un an într-un dosar fără nici o speranță că va mai putea vedea lumina tiparului. De ce? Povestea e prea lungă și complicată și n-ar avea rost s-o înșir aici. Aș mai spune doar atît în legătură cu „pruncul” nostru mort în fașă: Păcat! Păcat pentru că ar fi putut crește mare și frumos...

De ce aceste mărturisiri? Ca să facem efortul să apreciem existența unicei noastre publicații: „Fotografia”. Repet: să ne bucurăm că încă mai există și să ne străduim să o menținem și să-i dăm o față cît mai frumoasă și mai demnă. Este în interesul nostru. Dar asta înseamnă ceva mai mult decît a o aștepta pur și simplu, decît a-i critica lipsurile. Să smulgem pentru ea din cînd în cînd un crîmpei din sufletul și gîndurile noastre, pentru că ea respiră prin noi. Și noi avem nevoie de respirația ei.

E unica noastră tribună. Ar fi păcat să nu știm să ne folosim de ea.